

rere, men ogsaa, om end i mere begrænset Omfang, Præster i den slesvig-holstenske Landskirke —, nød et kommunalt Skatteprivilegium, som var meget gammelt, og som stammer fra den allerførste preussiske Lovgivnings Tid i Tredserne. Lønningerne til Folkeskolens Lærere er fastsat under Hensyn til, at de nød fuldkomment kommunalt Skattefrihedsprivilegium, og Størrelsen af deres Pension ligeledes. I den første Lov om Opkrævning af kommunale Skatter, som blev vedtaget her i Rigsdagen for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende, var der i fuldt Maal taget Hensyn hertil, idet det var bestemt, at dette kommunale Skatteprivilegium, for saa vidt det hvilede paa Hensyntagen til Pensionernes og Lønningernes Størrelse, skulde bibeholdes, og i Loven af 15. April i Fjor, den anden kommunale Skattelov, som vi vedtog her i Rigsdagen, fandtes en Henvisning til denne Bestemmelse i Loven af 10. September 1920. Det forekommer mig, at det vilde være urigtigt at se bort fra en saaledes i høj Grad velerhvervet Rettighed, og jeg vilde finde det ønskeligt, at der i dette Lovforslag indsattes en Bestemmelse, der paa den ene eller den anden Maade kunde kompensere dette Skatteprivilegium; hvilken Form en saadan Bestemmelse skulde have, maa jo bedst kunne overvejes i Udvalget.

Der findes, som det ligeledes er blevet fremhævet af de to ærede foregaaende Talere, en Dispensationsbestemmelse i Lovforslagets § 8, og denne Bestemmelse er absolut nødvendig, hvis man ikke skal komme ud for ganske ejendommelige Forhold. Fra Pensionisternes Side er det blevet fremhævet som en Grundbetragtning, at Folk, der havde erhvervet dansk Statsborgerret i Kraft af Landsdelenes Overgang til Danmark, som var blevet danske Statsborgere som Følge af selve Suverænitetsskiftet, ogsaa af den danske Stat maatte behandles som saadanne. De har derfor med særlig Glæde set, at den Bestemmelse, der oprindeligt var fremme ved Behandlingen af dette Spørgsmaal, at Omregningen kun gjaldt de Folk, der, saafremt de ikke var født i Landsdelene, havde boet i disse siden den 1. Januar 1900, er udgaaet af den endelige Traktat og dermed ogsaa af Lovforslaget. Men der findes en Række ganske ejendommelige Tilfælde. Der findes et Tilfælde som dette: en Lærer i Sønderborg, der i over 30 Aar har staaet i Byens Tjeneste, havde før Genforeningen indgivet sin Ansøgning om Afsked til de tyske Myndigheder; denne Afsked er først da-

teret den 1. Juli 1920, fordi de preussiske Myndigheder troede, at Genforeningen vilde blive regnet fra den 5. Juli 1920, da Genforeningstraktaten undertegnedes i Paris. Det vilde dog være ganske urimeligt, om en saadan Mand, hvis Pensionering ved en Tilfældighed er dateret 14 Dage efter, at Grænsens Notificering fandt Sted, ikke skulde omfattes af et Lovforslag som dette, og jeg kunde netop med Henblik paa dette og lignende Tilfælde, som jeg skal forbeholde mig at fremdrage i det kommende Udvalg, ønske, at Dispensationsbestemmelsen i § 8 blev noget bestemtere formuleret netop med Henblik paa de Embedsmænd, der i Kraft af Landsdelenes Overgang har erhvervet dansk Indfødsret.

Hvad den sidste Del af Lovforslaget angaar, Militær-Invalidrenten, er det ikke lykkedes at gennemføre det Standpunkt, som den højtærede Finansminister gjorde sig til Talsmand for, da han i Efteraars-samlingen 1920 her i dette høje Ting fremsatte Forslag til Lov om midlertidig Understøttelse til militære Invalidere og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele. Han gjorde da med Rette gældende, at man fra dansk Side maatte stille sig paa det Standpunkt, at det her drejede sig om en Krigsudgift, om en Udgift, der i alleregentligste Forstand var en Følge af Krigen, og at man derfor fra dansk Side maatte stille sig paa det Standpunkt, at Tyskland var pligtigt til ogsaa fortsat at udrede de Markbeløb, som det hidtil havde udredet til militære Invalidere. Den højtærede Finansminister henviste den Gang til den Fremgangsmaade, som Tyskland selv havde anvendt overfor Elsass-Lothringen i 1871, da Frankrig maatte overtage Militærpensionsforpligtelsen for alle de tysklevne Statsborgere, der havde deltaget i Krigen paa fransk Side. Selvsagt vilde vi fra dansk Side i fuldt Omfang behandle disse paa Grund af Krigsdeltagelse ulykkeligt stillede Mennesker paa en Maade, der lettede dem Tilværelsen, og netop det Lovforslag, der den Gang blev fremsat, var et klart Udtryk herfor. Men Princippet, at man fra tysk Side var pligtigt til at yde Tilskud til Udredelse af disse Pensioner, dette Princip, der utvivlsomt havde Hjemmel i Versailles-Traktatens Art. 254, har ikke kunnet lade sig gennemføre, og vi har derfor maattet se bort fra at opnaa noget Tilskud fra tysk Side til Bestridelse af de med dette Lovforslag forbundne Omkostninger. Men de Omkostninger, som Loven af 1. December 1920 har medført,